

зи паралаксъ, измѣренъ отъ английския астрономъ Хинксъ, е равенъ на $8.806''$, съ една възможна грѣшка само отъ $0.02''$. Отъ тогава насамъ наблюденията сж само потвърждавали вѣрността на това опредѣление.

Тѣзи числа вече далечъ превъзхождатъ по точностъ измѣрванитѣ до тогава, които сж били пресмѣтани чрезъ паралакса, измѣрванъ посрѣдствомъ Венера. Като погрѣшни, отъ 1901 година старитѣ данни сж били изоставани.

Презъ приблизително еднакви периоди, върху слънчевия дискъ се появяватъ тъмни петна отъ различна голѣмина. Нѣкои отъ тѣзи петна сж толкова голѣми, че нашата земя би се изгубила въ пространството, което тѣ заематъ. По тѣзи слънчеви петна се сжди, че нашето дневно свѣтило е звезда, която е въ периода на своето застиване и, че тѣзи петна не сж нищо друго освенъ пропукуване на едва образуващата се кора.

Нѣкога, може би следъ милиони години, слънцето ще се покрие съ кора и неговитѣ свѣтлина и топлина не ще достигатъ повече до насъ. Тогава живота на нашата планета, а сжщо и на всички планети отъ слънчевата система, ще изчезне, защото тѣ ще бждатъ сковани отъ вѣченъ ледъ. При това, на по отдалеченитѣ планети, живота ще изчезне сравнително по-рано отколкото тоя на по-близкитѣ такива. Точно въ такъвъ порядъкъ се и предполага да се е появилъ живота, въ една или друга форма, по различнитѣ планети.

Възможно е щото, отъ цѣлата слънчева система само земята да е онази щастлива планета, на която днесъ има животъ, като се предполага, че на по отдалеченитѣ той е изчезналъ вече, а върху по близкитѣ той не се е още появилъ, благодарение на тѣхната висока температура. Така че на Марсъ,